

Đoàn văn thơ...

MÙA THU, NHỮNG KHẮC KHOẢI RÉO GỌI

Cư sĩ Liên Hoa

*Thắp sáng lên ngọn lửa
bồng bềnh lá vàng rơi
ấp ủ lời réo gọi
chập chùng bóng em về*

*áo em màu vàng lụ
giữa bốn mùa thay lá
mưa rơi rồi lại nắng
màu áo lại vàng thêm*

*đôi mắt còn bỏ ngỏ
từng phiến đá chân thường
ánh lên màu hương sắc
ta nhật vội nên hương*

*bàn tay ai hờ hững
có phải màu áo phai
nên em cười bến lữ
gió lặng nằm cô đơn*

Ồ lá vàng rơi. Có những chiếc lá màu xanh đậm, có lá còn xanh non, hoặc nõn nà màu xanh nhạt của lá chuối non... lìa rời khỏi cành, chơ vơ đậu trên nền đất, run rẩy như còn nuối tiếc cho một mảnh đời vừa rời xa. Tôi nghe thoáng đâu đây những lời tự tình vừa dâng lên, như giọng hát mượt mà ca tụng thu về. Sao không gọi là thu đến mà gọi là thu về, nếu bốn mùa tuần tự trôi qua, tiếp nối như định luật tuần hoàn của vũ trụ, thì nơi nào gọi là đến hay đi, chỗ nào là khởi đầu hay chấm dứt.... Có phải chúng ta đã vô tình cưỡng ép để gọi là....thời gian.

Gió có thoảng qua đây, trời hanh hanh lạnh, nụ cười êm dịu của gió như đùa vui quét từng chiếc lá dong đưa, lẫn mình theo gió. Những tia nắng bay lượn, tinh nghịch chạy nháy, vui cùng, réo vang lời gọi những mảnh đời ngủ gật gù, vùi đầu trong nắng hạ vừa qua.

Hãy dậy đi ta ơi. Hãy ngẩng đầu lên vũ trụ ơi....lá vàng đây, thu là đây, sắc vàng ửng lên như màu đất, nơi con người muôn đời dẫm chân đến khi xuất hiện trên trần gian này. Chúng ta thường ca tụng vẻ đẹp của thu khi có lá vàng rục rở, hoặc ôm ấp những mộng tưởng của ngày qua, chìm mình trong nội kết của quá khứ, bám chặt vào những tư liệu do mình sáng tạo, tạo ra những bi kịch khổ đau hay hạnh phúc.....quên rằng vô thường là nét đẹp kỳ diệu của vũ trụ, nơi đó, chúng ta

bắt gặp cả thiên thu réo gọi, có những chất liệu đến từ quá khứ, có những hạt giống của tương lai, có những hiện thực nhiệm màu bừng sáng theo từng hơi thở.

Không có hơi thở, chất liệu tối quan trọng của cuộc đời, của con người, của trời đất...thì chúng ta đã đẩy chết trong khoảnh khắc khi thu chưa chớm, lá chưa đủ vàng và nụ hoa chưa lộ dạng...

Thu đâu phải chỉ màu vàng trong một khoảng không thời gian nào đó. vậy chứ đất là gì? Màu của đất có phải chẳng là màu vàng, màu hoàng thổ, màu của tâm, màu đã nuôi các loại sắc màu khác nhau, và nơi đó xuất hiện dấu chân con người, muôn loại trong bao nhiêu thời gian qua từ vô thủy... và như người cùng tử bước trở về mái nhà xưa, tìm lại gia bảo đã vô tình đánh mất trong tâm. Sao ta lại không ca tụng đất?

Đã bao nhiêu người ca tụng vẻ đẹp của thu u uẩn, lãng mạn, trầm mặc, dậy sắc vàng, khoát áo màu vàng trải dài cho vũ trụ một khoảng không thời gian nào đó, thật đẹp. Chúng ta đi dưới hàng cây, vài cơn gió thoảng qua,.. Trên cây, lá run mình ca hát, những giọt mưa lá rơi nhẹ nhẹ, buông mình tưới tắm rớt trên vai, trên tóc của khách bộ hành, cho từng mảnh đất...

*Áo vàng, em thay lá
Ôi hương sắc mặn mà
Tay cầm tay chưa nói
thời gian là đà qua*

*dáng em về mộng寐
màu mắt hoa vừa nở
suối tóc vội thả bay
vũ trụ ngẩn ngơ nhìn*

*người bước đi trên lá
từng bản nhạc hồn thơ
vô tình ai chép được
nghe chiếc lá cười dòn.....*

Đã từ lâu, vì là con người sống nhiều về nội tâm, cảm xúc với những gì khổ đau hay hạnh phúc của đời người, và luôn cố thực tập để chuyển hoá tâm mình trong những biến động của cuộc sống, lấy chính mình với những gì mình chưa được, chưa có hoặc là những ước vọng thật đẹp nuôi dưỡng v.v... có thể ích lợi cho con người, tôi thường viết ra để dâng hiến cho cuộc đời như một tấm lòng.

Tôi rất sợ mình có thể cảm xúc với nụ cười của gió, tiếng hát của mưa, lời ru của nắng, tâm tình của thu hoặc giả là tiếng thì thầm vô ngôn của sự tĩnh lặng ...nên tránh làm thơ tình cảm dù làm thì cũng chỉ dở tệ, không vần điệu, không luật thơ, thiếu hồn thơ...nên đành lui cui tập làm thơ có một chút mùi đạo vị, dù cũng chỉ là vô vị, nhạt nhẽo, chỉ đỡ đỡ một chút...vì tôi sáng tác để cho chính mình thưởng thức mà, chứ sợ rằng ai đọc thơ của tôi cũng đều cười ...không phải để khen, mà chêNgười đọc thơ tôi mà không hiểu, thì nói là" *Ôi chao, hay quá, nhưng không hiểu thơ muốn nói gì...*". Còn người đọc thơ nếu hiểu một chút, thì chợt khen rằng" *Ái chà, thơ thật tuyệt, vậy mà cũng bày đặt làm thơ...*", nhưng dù chê hay khen cũng không sao, vì có đọc đến là được rồi, nên nói có nhận xét...

Nào, chúng ta hãy cùng bước vào thu với những đoạn đường...Nếu cuộc đời có nhiều đoạn đường thẳng, dốc, gập ghềnh hay trơn tru.....ví như một bản nhạc, được nối kết từng nốt nhạc để làm thành một bản nhạc vui buồn, sâu đau, hạnh phúc hay bi thương...đều do chính con người là tác nhân, là nhạc sĩ của chính lòng mình.

Đêm,

*Ngày đi rơi nắng
Đêm đổ tối về
Nhìn nhau một thoáng
Trăm lời thơ không...*

Theo thu từ đêm về khi nắng đã bị rơi rụng trên lối ngõ nào đó, trước cửa đêm tối, nói lời từ giả chỉ một thoáng thôi lại im bật, không cần lời. Thường thức thu, nhìn vẻ đẹp của thu, lắng nghe hơi thở của thu...có cần chẳng lời nói...dù có ngàn lời hay vạn lời, chỉ là nói về thu chứ không phải sống với hay cảm nhận về thu.

Sao,

*Sao nheo con mắt
Lấp lánh bầu trời
Bàn tay ngàn cánh
Tình nghiêng sóng sánh
nụ cười chân phương..*

Kìa bạn, có thấy chẳng khi thu nheo con mắt chào một cách tình tứ như những vì sao trên bầu trời, chỉ có những bàn tay ngàn cánh mới mở được gương mặt thu để đi sâu vào tâm thức, dù tình có nghiêng ngả, tâm có sóng sánh như say khuất của rượu không cồn, nhưng tâm vẫn mỉm cười nơi bến bờ hư không, nơi chốn tình chân phương.

Bàn tay ngàn cánh là hoá thân của từ lực, của từ tâm, của lời quán âm, tâm quán âm, niệm quán âm và từ tự tánh trong miền trường dân thân, thể nhập để mỗi người đi về trở thành là Quán Âm. Những hành giả của lời niệm Quán Âm là những người đang sống thực, đang chuyển hoá và đang thể nhập với chính dòng sống vi diệu của tự tâm, trở thành vị Bồ tát của Lắng nghe- Chia sẻ- Cứu giúp, nơi làm nên tất cả mọi trạng thái của tâm, để nhận ra cuộc sống thực...

Trăng,

*Trăng đẹp quá vì trăng không xiêm áo
Cho ta về mơ mộng mãi vầng trăng
để đêm đêm, ta ngóng với đợi chờ
rồi vội vã làm ngàn thơ ca tụng*

Hồ tâm đã mở cửa, gương tâm đã soi tỏ, để cho hăng hà sa số ánh trăng lóng lánh xuất hiện trong từng hồ nước, như "thiên giang hữu thiên giang nguyệt..",

ồ thật là tuyệt đẹp Trăng tâm có sáng, có vàng rực, có tỏ rõ nguồn cơn của suối nguồn, đi vào cõi sâu thẳm của tâm, của tấm lòng, khi trăng không mảnh xiêm y trên bầu trời ... Một vẩn bụi cũng làm cho trăng mờ ảo, một chấm mây cũng làm trăng ố màu. Trăng là lời nói chân thật, chân ngôn, thực tại khi sống thực bằng những tâm tình không che đậy, lời vọng ngôn không còn, chỉ còn là một trời tâm mở rộng.

Từ nơi cõi vắng này, nguồn thơ lai láng, không phải là dòng thơ ướt át, không phải lời thơ là lối, nhưng thơ đến đi nơi cõi tâm chỉ là những mảnh tấm lòng chân thật, vì nếu không có tấm lòng, không có chân tình... thì cũng như trăng còn vương vẩn với mây ngàn, còn ôm ảo tưởng nào đó, không sống thực trong những sát na hiện tại, trong lành, tinh khiết... Đó là hạnh phúc có mặt trong đau khổ, đó là nơi bình an giữa cơn sóng gió cuồng si, nơi ngủ yên lành trong hố lửa của oán thù, nơi mỉm cười tha thứ với những bất hạnh, dù chính mình sáng tạo hay ai đó cho mình...để cho chúng ta ...

Đi về,

*Ngàn xưa ra đi
Trăm năm lỗi hẹn
Dùng dăng giữa bến
vọng chân đợi chờ...*

Đường về đẹp quá, áo xưa vẫn còn, màu xanh vàng của vũ trụ vẫn ươm tình từng lúc, từng khoảnh khắc thời gian để nuôi sống muôn loại. Gọi là đường về vì chúng ta quan niệm có ra đi, nhưng sự ra đi và trở về, đâu là điểm gặp.... vì tự tánh của vũ trụ vẫn như như, không sanh diệt. Chỉ chúng ta cảm giác sanh diệt theo vọng tưởng, luân hồi theo tư tưởng, rồi vươn mình trên trời cao đất rộng, gọi khoảng này là thời gian, chốn nọ là không gian, tạo thành môi mắt mũi miệng cho một khuôn mặt nhân sinh, nhưng không biết rằng "bộ mặt thật muôn đời" vẫn đẹp như lời thơ, hồn nhiên như nụ cười em bé, hiền từ như đôi mắt của đức Phật.

Hãy trả lại vẻ đẹp tự nhiên để chúng ta có thể thưởng thức, đừng kéo về một bên theo quan niệm, biên kiến của mình, biết bao nhiêu là pháp môn trong giáo Pháp của đức Phật như lá trong rừng, có xanh có vàng có đủ muôn sắc màu... nhưng chưa từng bao giờ chống trái lẫn nhau, mà chỉ như phương thuốc thần dược tùy căn cơ, tùy thể lý, tùy theo căn bệnh mà đem cho người bệnh được lợi lạc...

"Trong hạnh phúc, trong thiền nở, lúc thăng lúc trầm, lúc vinh lúc nhục.....ta hãy giữ tâm như đất. Cũng như trên đất, ta có thể vút bất luận vật gì dầu chua, dầu ngọt, dầu sạch, dầu dơ.....đất vẫn thản nhiên, một mực vẫn trơ trơ. Đất không giận cũng không hờn....." (Kinh Tâm Địa Quán).

Màu vàng của đất, màu vàng lá, màu của thu vàng....đâu có chỗ nào là bến bờ ngăn cách cho cuộc trở về. Có ai nghe chẳng tiếng thu rơi là lướt, để nhắc nhở, vô tình đưa bước chân đi vào thu, ta chợt nhìn thấy được tâm, màu vàng đất, nơi *Địa Đại-* nơi tan rã thân xác khi nằm bất động, từ từ khi mà rời xa cõi đời theo một hành trình mới, của Sắc uẩn, rồi vào thân trung ấm hoặc tái sanh vào cảnh giới nào đó. Sắc đã nuôi nấng, che chở cho con người trong suốt cuộc đời có mặt, từ thuở bé sơ sinh đến khi trưởng thành, già nua, chết và tan rã.

Muốn thấy được Thu, muốn đi sâu vào tâm của thu.....không phải là Thu sâu, Mùa thu chết, Thu lang thang, Mùa thu trên tóc ai... đây bụi bặm?..., mà phải

vượt, vượt qua... những sắc thanh hương vị xúc pháp, thấy Sắc uẩn cũng là không, và để đến thẳng nơi mầm đất hiện sinh dưới ánh sáng mặt trời trí tuệ của Như Lai Đại Nhật, sáng rực khắp mọi nơi trong Pháp Giới Thể Tánh Trí, nơi không ngăn mé, nơi hố thăm, không còn biên giới giữa có và không, vượt khỏi sự phân hai, chia cách để trở về im lặng....

Trong kinh Hoa Nghiêm có nói rằng: "*Nhược nhân dục liễu tri. Tam thế nhất thiết Phật. Ứng quán pháp giới tánh. Nhất thiết duy tâm tạo*" (tạm dịch: Một người muốn biết được ba đời chư Phật thì hãy thể nhập vào tánh của Pháp giới, nhận thức được tất cả đều do tâm tạo".

Chúng ta chỉ thấy thu với vẻ đẹp của màu, chỉ thấy "chiếc áo cô đơn" với sắc hoàng thổ... để mà ca tụng, quý trọng...nhưng quên rằng, thu đã sống không phải chỉ thời gian của tháng này, nhưng thu là chuỗi ngày của bốn mùa trôi qua, làm cho chúng ta không biết nơi nào là thu có mặt.

Khi Xuân có hoa tươi xinh đẹp, có tiếng chim líu lo ca hát, có những tâm hồn thơ thới yêu đời...có phải là thu chăng?

Khi Hạ về réo rắc lời nóng, khô môi, bốc hoả, hối hả bay nhảy trong cuộc đời, và nơi nào thu ở?

Khi Đông lạnh lẽo trở về, đốt lên ngọn lửa hồng để sưởi ấm, ánh lửa lung linh soi rõ từng gương mặt cô đơn, lạnh giá bên cạnh nhau. Tuyết rơi, hơi lạnh, đường trơn vấp ngã, phì phà hơi thở khói, tìm thu nơi đâu?

Chiếc áo cô đơn màu vàng đã tạo ra những vành đai ruộng phước, nơi giới nơi định, nơi huệ nuôi dưỡng và sống thực, để cho màu vàng của chiếc áo bao phủ nhân sinh như tấm lòng vàng của thu, che chở đồng đều trong các khổ nạn, bất hạnh...

*Trong em, ta thấy luân hồi
Nhìn ta, chợt thấy cuộc đời vong thân
Nơi nào lời nói lời im
chỗ nào lặng lẽ, cõi lòng tịch liêu.....*

Chúng ta có thấy chăng là thu đã đi xuyên suốt qua bao chặng đường của cuộc đời, khi trở về với đất linh, nơi chôn vùi bao vọng tưởng điên đảo...Thu luôn luôn chịu đựng, gánh vác và chưa bao giờ vắng mặt trên đời.

Trong hơi thở của gió (Phong), trong quán tưởng đi về (Hoà) trong tư tưởng trầm mặc, vắng lặng (Thủy), vững vàng trên tấm thân (Địa)... Trong suốt cuộc đời, có khi nào ta xa người yêu này, xa cái thân vô thường, nơi đại địa tượng hình, nơi thu vàng có mặt xuyên suốt qua bao cảnh giới.

Phải có ánh sáng của trí tuệ mới mở cửa vào Thu, nhìn thấy rõ được tâm, thấy được đất, từng sợi thịt của đất nuôi sinh vũ trụ và từ đó khởi lên lòng từ bi cúng dường ...

" *Khi con thấy Phật, xin cho muôn loài, có được cặp mắt trí tuệ để nhìn rõ được tâm mình*" (Nhược đặc kiến Phật. Đương nguyện chúng sinh. Đắc vô ngại nhãn. Kiến nhất thiết Phật)....

Thưa bạn, miên man chia sẻ với thu, nói về thu, thụ hưởng hương vị thu...chúng ta đã biến mình để đi cùng và sống với thu trong thường thức, trong cảm nhận bằng chính tâm mình. Nếu chúng ta chỉ thấy thu như các mùa để yêu thích, ca tụng, làm thơ văn thì có lẽ, mình đã phụ lòng của thu, vì thu luôn ước muốn chúng ta lắng lòng suy nghĩ lại....

Thu đã thọ giới Tâm Bồ Đề để bao thời gian qua, vẫn sống tịch liêu của các giới như luôn luôn cõi tâm uế trước, thu hút những dưỡng khí trong lành ban cho trái đất (*niếp luật nghi giới*), vẫn đem cho những gì trong lành, tốt đẹp (*niếp thiện pháp giới*) và vẫn âm thầm làm những gì có ích cho muôn loài để được sống trong hạnh phúc (*niêu ích hữu tình giới*).... Và thu mời gọi chúng ta hãy tiếp tay khi cảm nhận được tấm lòng chân chất, bao dung của thu dâng hiến cho con người và trái đất này.

Có bao giờ bạn nghĩ rằng rồi đến một ngày nào đó, thu sẽ không còn có mặt trên cõi đời này hay chẳng? Lòng người hỗn loạn, tâm trí rã rời, đầy lo toan...đưa đến cuộc sống vội vã, bỏ rơi lý tưởng đẹp .. Tài nguyên thiên nhiên bị soi mòn theo đục vọng, sông ngòi khô cạn, núi lở đất trồi, cây rừng bị tàn phá, san bằng. Môi sinh ô nhiễm, chiến tranh ngày càng tàn bạo, cướp đi bao mạng sống của con người... Vũ khí ngày một tinh vi hơn để chiu theo tham vọng, trao đổi, tính toán, thiếu sự chia sẻ chân thật v.v..Các loài vật bị hy sinh theo những bữa tiệc chất chồng, chết tức tưởi đau không được thương xót, theo nhu cầu khoái khẩu, dĩ nhiên, sẽ có ngày các loài sẽ tuyệt chủngrồi nhân loại sẽ đi về đâu?

Trở về với thu với tiếng nói sâu thẳm của cõi lòng, cũng là trở về tánh giác của chính mình, trong địa đại của thân, mở ánh sáng mặt trời trí tuệ (Như Lai Đại Nhật) để đem những gì có thể từ chính tánh Phật của mình bằng bất cứ hình thức nào, để làm cuộc thức tỉnh nhân sinh trước thảm họa luôn luôn có mặt này...

*Em như giọt sương mai
ngủ trên chiếc lá vàng
sợ nắng về vội vã
em tan vào hư vô*

*mong em là cơn mưa
tươi mát cho cuộc đời
những tâm hồn khô nứt
mưa tràn về, xanh tươi...*

Với sự hiểu biết kém cỏi, với suy tư non nớt, với lời văn thơ thô kệch vô hồn...bản thân còn nhiều khiếm khuyết, đầy hỉ nộ ái ố..... nhưng vì là người con Phật, trong tâm tình « đối cảnh sanh tâm », tự quán thấy có những vầng mây nổi lên, chập chờn trong tâm, tượng thành nhiều hình thái, biến đổi... nên cũng muốn xin được nói vài điều, viết ra để chia sẻ.. theo các kiến thức hạn hẹp của mình, thì dù bạn *có đồng ý hay không*, cũng mong nhận nơi đây một tấm lòng kính dâng....trong thân phận con người.

Xin cảm ơn bạn,

Những phút giây xúc động
nhân khi nhìn thấy bóng dáng thu....

Ngày 18.09.2009